

BOCSKA ISTVÁN GIMNÁZIUM, SZAKKÉPZŐ ISKOLA ÉS DIÁKOTTHON HÍREI

BALLAGÓ GIMNAZISTÁINK
JÖVŐKÉPE

Még az április hónap közepén egy-egy kérdőívvel „faggattam ki” a gimnázium két negyedik osztályát, miként vélekednek továbbtanulásukról, s eleve a jövőjükéről. Nem ért túl nagy meglepetés: bizonytalanok újjukat illetően, s ha újra kezdenének, többet tanulnának.

A két osztály lakhely szerinti megoszlása fontos a viszonyításhoz, hiszen a nagyobb városban élő diákok másképp állhatnak egyes dolgokhoz, mint a kisvárosi vagy a falvakban élők. A kérdőívet kitöltőknek kb. az egyharmada biharkeresztesi, a többi bejáró vagy kollégista. Öt diák jött Berettyóújfaluból, négy Komádiból és egy Püspökkladányból. A többi diák (tehát az összes diák kb. fele) kisebb falvakban él.

Az A és B osztály válaszai közt nem túl sok különbség volt, arányait tekintve ugyanúgy állnak a dolgokhoz. Talán csak egy-egy kirívó eset van.

Az első kérdésre, hogy határozott véleményük van e, a gimnázium után merre indulnak, a válaszok nagy része az „igen” és a „van elképzelésem, de lehet, hogy változik” közt oszlott meg. Az A osztályban a B négy szavazata mellett egyetlen diák sem jelölte be a „nem” választ, tehát mindannyian tudják, merre indulnak majd. (A határozott „igen” is nagyobb arányban volt az A. osztályban.)

A második kérdésre, hogy döntésükben ki befolyásolta őket, szinte azonos arányban írták be válaszaikat. Mindkét osztályban a „senki” válasz volt a legtöbb, kb. 50-60 %. A szüleikre hallgatók az osztályok 40-45 %-át tették ki, míg mindkét osztályban két diák volt, aki barátai tanácsában bízott. Néhány diák a „tanáraik”, „párjuk”, „mindenki” ráhatásának engedve döntött továbbtanulásáról. Egy diák megjegyezte, hogy bár szülei tanácsai alapján indul tovább, az nem tükrözi saját elképzelését.

A harmadik kérdésre, hogy hol képzelik majd életüket leélni, a válaszok arányban hasonlóságot mutattak. A „nem tudom” választ mindkét osztályban tizenketten húzták alá, az „ahol most is” választ ketten-ketten. A legtöbben nagyvárosban képzelik el jövőjüket (11-14 fő) A B osztályosok közül egy, az A-ból öt tanuló véli úgy, hogy külföldön jobban boldogulna. Egy A osztályos szeretne falun élni és egy B-s „ahol munkát kap”.

A negyedik kérdés érzéseikre irányult, hogy miként is viszonyulnak jövőjük lehetőségeihez. Az A osztályosok közül kétszer annyian voltak „biztosak és határozottak”.

A legtöbben (17-20 fő) „bizonytalan” és aggályokkal tekint a jövő felé. Mindkét osztályból volt egy-két tanuló, aki úgy gondolta, hogy ez őt nem érdekli (!).

Az ötödik kérdésre, hogy min változtatna, ha újra kezdenék, a tanulók hozzáállása az osztályokban megegyező volt. A „többet tanulnék” válasz mennyisége ugyanannyi volt. Az A osztályból kétszer annyian már „előbb elkezdének a tervezést” (9 fő), és kétszer annyian ítélik úgy, hogy semmin sem változtatnának, ez így ideális (8 fő). Az idegen nyelv intenzívebb tanulása, ill. a nyelvvizsga letételének igénye mindkét osztályban felmerült.

Az „egyéb megjegyzés a téma kapcsán” lehetőséggel senki sem kívánt élni. (Egyetlen komolytalan választól eltekintve, amennyiben komoly, az még szomorúbb.)

És most hadd írjam le észrevételeimet. Nincsenek könnyű helyzetben ezek a fiatalok; ki tudná azt nekik megmondani, hogy merre a jó irány. Vajon 5-10 év múlva milyen szaktudással, megszerzett papírral érnek majd valamit a munkaerő piacán.

Az, hogy ilyen nagy arányban előbb elkezdének a tervezést ill. a tanulást, mutatja, hogy a legtöbben átgondolták a döntés súlyát, beleértve saját hibáikat is.

Ugyanakkor mindkét osztályban voltak akik elégedetten nyugtázták jövőjükért tett erőfeszítéseiket, és ugyanakkor nem érdekli őket, mi is lesz majd, netán bizonytalanok (számomra ez elég érdekes gondolkodásmód, de úgy tűnik, nekik nem.)

Hogy jövőjüket nagyvárosban képzelik, netán külföldön, lehet álmom, de tapasztalatlan alapuló elképzelés is. Nem tudni, 5 év múlva mit ad nekik a vidék. (Ez a téma külön megérdemelne egy cikket.)

Persze ez a kérdőív amolyan véleményfelmérés, pillanatnyi állapotjelzés, nem komoly piacutatási alap, gondolataink akár egy éven belül is változhatnak.

S mit is kívánhatnánk ballagó negyedikeseknek, hogy legyenek kitartóak és tanuljanak gyorsan. Nem feltétlenül a tananyagot, hanem az életet. Mert tapasztalatból tudom, hogy az a világ nagyon más, mint ami eddig körülvett. Ott küzdeni kell, utánajárni, önmenedzselni; már a főiskolákon, egyetemeken is. Mert senki sem fogja a kezeteiket. Ha nem bírod, kihullasz, és jön helyetted más, te pedig ott állsz a semmiben. A világ néha igazságtalan és könyörtelen; ritkán segít, ha te nem teszel érte. Küzdeni keményen és állhatatosan, figyelni a lehetőségeket.

Kívánom, hogy mindezt átéljétek, megértsétek, mert minden nehézséget, ha diadallal győzünk le, többek leszünk általa. Egy Paolo Coelho idézettel kívánok sok sikert minden ballagó negyedikesnek:

„Kaphatsz elég boldogságot, hogy kedvessé tegyen, elég nehézséget, hogy erőssé tegyen, elég fájdalmat, hogy emberivé tegyen, elég reményt, hogy boldog lehess.”

Paolo Coelho

Pálfi Veronika

TISZTELT LAKOSSÁG!

KÉREM ÖNÖKET, HOGY KUTYÁIKAT TARTSÁK AZ UDVARBAN, VAGY HA KIJÁRNAK, TEGYENEK RÁJUK NYAKÖRVET,
HOGY A KÓBOR KUTYÁKTÓL MEGKÜLÖNBÖZTETHETŐEK LEGYENEK.

TISZTELETTEL:

VARGA SÁNDOR HIVATÁSOS VADÁSZ